

[Ebba Strange.]

Endvidere er der et afsnit om ændringer af dagpengeloven. Dem kan jeg tilslutte mig, men jeg savner noget. Jeg vil spørge fru Hanne Reintoft, om hun ikke er enig med mig i, at kvinder også bør have adgang til dagpenge — og mænd for den sags skyld også — under børns sygdom. Det savner jeg i forslaget.

Med hensyn til den forlængede barselhvile er det SF's indstilling, at før vi forlænger barselhvilen for kvinder, bør vi indføre barselhvile på op til 4 uger for mænd for at styrke ligestillingen, ved at mændene vænner sig til at være forældre, allerede fra børnene er helt små.

Ritta Ahm (KrF):

Dette forslag om kvindens ligestilling virker på mig ret så diffust. Der er blandet så mange problemstillinger ind i forslaget, at man skulle tro, DKP virkelig mener, at man kan løse kvindernes problemer herved.

Lad mig sige med det samme, at vi er enige på ét punkt, og det er forslagets punkt 1, idet vi selv går ind for en forlænget barselhvile, og vi ønsker også fuld dækning af indtægtstab for kvinder i anledning af fødsel, abort og sygdom forbundet med svangerskab, samt at tilsvarende orlovsregler også skal gælde for vordende adoptivmødre.

Øgede muligheder for uddannelse af enlige forsørgere er også en meget positiv tanke, men jeg kan ikke rigtig se, hvordan DKP har tænkt sig at dette problem skal løses. For kvinder, der er kommet op i årene, og som er udgået fra 7. eller 8. klasse i folkeskolen, er der mig bekendt ret gode muligheder for at indhente større viden, f. eks. inden for voksenundervisningen, som kan bruges til videreuddannelse, men det er måske ikke i disse baner, DKP har tænkt.

Til slut vil jeg gerne sige, at kristeligt folkeparti til enhver tid vil være med til at bekæmpe diskrimination, men det gælder inden for alle grupper og ikke for kvinderne alene. Jeg er af den opfattelse, at kvindernes problemer ikke løses isoleret, men må vurderes sammen med alle de øvrige samfundsproblemer, vi har, og dette gøres ikke fra den ene dag til den anden og desværre ikke igennem lovgivning, for det er min personlige opfattelse, at meget af den diskrimination, kvinderne føler, desværre må løses

af den enkelte kvinde selv. Det er for mig at se et spørgsmål om en modningsproces, en bevidstgørelse hos den enkelte. Der skal ske en mentalitetsændring i samfundet, men den må kvinden gennem modningsprocessen selv skabe. Når vi når dertil, så er jeg ganske overbevist om, at alt det andet også følger med. Men så kan det også godt være, at DKP ikke kan være helt så sikker på, at det er til DKP's indtægt.

Jørgen Jensen (DKP):

Som vi mange gange tidligere har fremhævet, kan kampen for kvindens ligestilling og frigørelse fra kønsdiskriminering ikke løsrives fra menneskenes kamp mod udbytning og undertrykkelse i al almindelighed, men det er også en kendsgerning, at udbytning og undertrykkelse altid er stærkest over for de svage stillede, og derfor er man også nødt til at beskæftige sig med kvindernes problem og den svage stilling, de har i samfundet i dag.

Det er også en kendsgerning, at gennem nationale og internationale betænkninger og beslutninger har enkeltspørgsmål omkring kvindens stilling været så underbyggede og sagligt indlysende, at de ligesom var løftet op over deres naturlige sammenhæng med den daglige klassekamp.

Alle har, også i denne sag — nogle måske af opportunistiske grunde — måttet erkende, at det var nødvendigt med lovgivning og ændret holdning over for kvindernes særlige problemer. Danmark er formelt gået ind for ligeløn, ligestilling og nu sidst FN's beslutning om at gøre 1975 til internationalt kvindeår. Derfor kunne man vel sige, at forslagets 8 punkter er så indlysende og nødvendige at gennemføre, at man kunne tænke på de dage, der var først i marts måned, hvor tinget her dispenserede fra forretningsorden og principper og i en hast færdigbehandlede et forslag i løbet af en weekend og sikrede det gennemførelse.

Må jeg sige om punkt 1, at det har hidtil været hævet over den politiske debat — og man har sådan set vist velvilje over for dette også i dag — at man skulle have fuld dækning for indtægtstab i anledning af fødsel, abort og sygdom forbundet med svangerskab, men der har samtidig været rejst spørgsmålet, om vi har råd til det. Jeg vil sige, at det bliver der aldrig råd til, hvis vi